

ADRIENNE
YOUNG

Fable

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Capitolul 1

NENOROCITUL ȚALA IAR PLECA FĂRĂ MINE.

Printre copaci i-am văzut pe Koy și pe ceilalți împroșcând nisip cu picioarele în timp ce se desprindeau de mal. Schiful a alunecat pe apă și am alergat mai repede, călcând cu tălpile goale printre rădăcinile întortocheate ale copacilor și pietrele îngropate pe cărare. Am ieșit din hățiș chiar când s-a lăsat vela și am văzut rânjetul de pe buzele lui Koy.

— Koy! am strigat eu, dar nu a dat semne că m-ar fi auzit în rumoarea valurilor.

Am coborât panta în goană, până la spuma lăsată de un val în retragere, am înfipt un picior în nisipul ud, am sărit și am zburat lovind din picioare pe deasupra valurilor unduioase, spre pupă. Am apucat parâma cu o mână și m-am izbit de bordaj, târșâind picioarele în apă în timp ce schiful se punea în mișcare. Nimeni nu mi-a întins mâna să mă ajute și m-am cățărat peste parapet înjurând în șoaptă.

— Bună săritură, Fable.

Koy a apucat cârma, îndrumând barca spre reciful de sud, cu privirea în zare.

— Nu știam că vii.

Mi-am adunat părul cu degetele și l-am înnodat în creștet, privindu-l furioasă. Era a treia oară săptămâna asta când încerca să plece fără mine la scufundări cu dragorii. Dacă

Speck n-ar fi fost beat mai tot timpul, l-aș fi plătit pe el să mă ducă la recif, nu pe Koy. Dar îmi trebuia o barcă pe care să mă pot baza.

Vela s-a întins subit deasupra mea, în bătaia vântului, și a împins schiful, iar eu m-am așezat pe un loc liber între doi dragori cu pielea zbârcită.

Koy mi-a întins mâna.

— Banul.

Am privit peste capul lui spre insulele-barieră, unde catarcele navelor comerciale se clătinau în bătaia vântului aspru. Corabia *Marigold* încă nu apăruse, dar avea să apară până în zori. Am scos moneda din pungă și, scrâșnind din dinți, i-am pus-o în palmă lui Koy. Îmi luase deja atâția bani, încât practic îi plătisem schiful pe jumătate.

Am prins viteză și apa a năvălit pe lângă noi, trecând de la turcoazul palid al apelor de la mal la albastru-închis, pe măsură ce ne depărtam de țarm. Barca s-a înclinat și m-am rezemat pe spate, aplecându-mă și plimbând mâna pe suprafața apei. Soarele era în mijlocul cerului și mai aveam câteva ore până la reflux. Timp berechet să-mi umplu sacul cu pyre pentru negoț.

Am strâns cureaua de la brâu, verificând fiecare unealtă.

Ciocan, dălți, spițuri, lopătică, lupă.

Majoritatea dragorilor părăsiseră reciful de est cu luni în urmă, dar am intuit că încă se ascundea mult pyre în apele acelea și am avut dreptate. După săptămâni întregi în care m-am scufundat acolo de una singură, am găsit depozitul sub o stâncă curățată de dragori și pietrele mi-au umplut punga cu bani.

M-am ridicat în bătaia vântului și am adunat șuvițele de păr roșcat-închis care-mi fluturau în față. M-am prins de catarg și m-am aplecat peste margine, privind apa care gonea pe sub noi.

Încă nu.

— Când o să ne spui ce ai găsit acolo, jos, Fable?

Koy mi-a întâlnit privirea, strângând mâna pe timonă. Ochii lui erau negri ca cele mai întunecate nopți de pe insulă, când furtunile ascundeau luna și stelele de pe cer.

Ceilați au ridicat ochii la mine în tăcere, așteptând să răspund. Observasem că mă urmăreau mai atent pe chei și îi auzisem șoptind pe plajă. După săptămâni întregi de capturi sărace, dragorii începeau să-și piardă răbdarea, ceea ce nu era de bine niciodată. Dar nu mă așteptam ca în final cel care mă întreabă pe față să fie tocmai Koy.

Am ridicat din umeri.

— Scoici.

Koy a râs, clătînând din cap.

— Scoici, a repetat el.

Era mai tânăr decât majoritatea dragorilor de pe Jeval, pielea lui încă nu se zbârcise și nu făcuse pete albe de la stat toată ziua în soare. Dar își câștigase locul printre ei cu vârf și îndesat, furând destui bani cât să cumpere schiful și să-și înceapă propria afacere de transport.

— Exact, am spus eu.

Când mi-a întâlnit privirea din nou, umorul îi dispăruse din ochi și am strâns din dinți, încercând să ascund tremurul din colțurile gurii. Se împlineau patru ani de când am fost abandonată pe plaja fierbinte ca focul, lăsată să mă descurc pe cont propriu. Nevoită să curăț carene ca să primesc pește stricat când nu mai puteam de foame și bătută iar și iar când mă scufundam în zonele revendicate de alți dragori. Am avut parte de multă violență pe Jeval, dar până acum reușisem să mă feresc de Koy. Era foarte periculos să-i atragi atenția.

M-am urcat pe parapetul de la pupă și am lăsat să-mi alunece pe buze rânjetul malițios cu care înfierasem spatele lui Koy pe plajă. Era un ticălos, dar și eu eram la fel. Și, dacă-i

arătam cât de frică îmi era de el, n-aș fi făcut decât să devin o pradă mai ușoară. Fusesem nevoită să supraviețuiesc pe Jeval și mai curând aș fi pierdut o mână decât să las pe cineva să-mi fure șansa de a scăpa. Mai ales acum, când eram atât de aproape.

M-am desprins de catarg și schiful a dispărut de sub mine în timp ce cădeam în apă. Trupul meu s-a prăbușit în mare și am plutit spre suprafață, lovind din picioare ca să mă încălzesc în apa rece, înconjurată de bule cristaline care se înălțau în jurul meu. Curentul atingea marginea recifului de est și de aceea apa era mai rece de partea asta a insulei. Era unul dintre motivele pentru care știam că aici, jos, mai era încă destul pyre care nu fusese dragat.

Barca lui Koy s-a depărtat repede, cu vela curbată pe fundalul cerului senin. După ce a dispărut în spatele insulelor-barieră, am pornit înapoi, în direcția opusă, înspre mal. Înotam cu fața în apă, ca să măsoz din ochi reciful de dedesubt. Rozul, oranjul și verdele coralului reflecta lumina soarelui precum paginile atlasului întins pe biroul tatălui meu. Am găsit reperul, un coral-evantai galben-deschis cu o frunză frântă.

Am ieșit la suprafață și mi-am verificat iar cureaua, inspirând încet, umplându-mi pieptul, și apoi expirând cu aceeași viteză, așa cum mă învățase mama. Plămâni mi s-au întins și apoi s-au strâns, golindu-se cu o încordare familiară a coastelor, după care am început să respir mai repede, inspirând și expirând în rafale, ca în final să-mi umplu plămâni o ultimă dată, la capacitate maximă, și să mă scufund.

M-am îndreptat spre culorile vii care străluceau pe fundul apei, tăind apa cu brațele, și urechile mi-au pocnit. Presiunea mi-a apăsat trupul și, simțind că apa încearcă să mă tragă înapoi spre suprafață, m-am lăsat să cobor mai departe. Un banc de pești cu dungii roșii a trecut pe lângă mine, roind în jurul meu în timp ce coboram. Albastrul infinit se întindea

în toate direcțiile când am aterizat ușor cu picioarele pe marginea unui coral verde care se înălța ca niște degete strâmbe. M-am apucat de marginea stâncii de deasupra lui și am început să cobor spre spărtură.

Găsisem pyre aici când scotoceam reciful în căutare de crabii cu care să-l plătesc pe bătrânul din port pentru că-mi reparase lupa. În tăcere, murmurul stins al nestemateilor mi-a intrat în oase și, după ce trei zile în șir m-am chinuit să ajung la ele, am avut o clipă de noroc. Mă împinsesem cu picioarele pe un ieșind stâncos, vrând să pornesc spre suprafață, și atunci un strat de afloriment s-a rupt, descoperind o linie frântă de bazalt punctată cu pete albe, indicii pe care le știam atât de bine. Nu puteau însemna decât un lucru – pyre.

Pe seama rezervei ăsteia căștigasem mai mulți bani de la negustorii de pe *Marigold* în trei luni decât în ultimii doi ani luați împreună. Mai aveam nevoie de câteva săptămâni și după aceea nu va mai trebui să mă scufund printre recifele astea niciodată.

Am aterizat cu picioarele pe piatră și am apăsat stânca cu palma, pipăind încrețiturile. Vibrația stinsă a nestematei susura sub vârfurile degetelor mele, ca rezonanța unor bucăți de metal după ciocnire. Tot mama mă învățase și asta – cum să ascult nestematele. Jos de tot, în cala *Ciocârliei*, mi le așezase pe rând în mâini, șoptindu-mi pe când echipajul dormea în hamace atârinate de tavan.

Le auzi? Le simți?

Am luat uneltele de la curea și am potrivit vârful dălții în șanțul cel mai adânc, după care am lovit-o cu ciocanul, sfărâmand suprafața treptat. Judecând după forma colțului, sub el se afla o bucată de pyre mărișoară. Valora vreo patru monede.

Soarele oglindit în solzi argintii strălucea tot mai tare deasupra mea, pe măsură ce din ce în ce mai mulți pești coborau în căutarea hranei, și am ridicat privirea, mijind ochii în

lumina orbitoare. Sub suprafață, departe, în apa tulbure de-a lungul recifului, plutea un trup. Rămășițele unui dragor care se pusese în calea cuiva sau care nu-și plătitise vreo datorie. Fusesse legat cu picioarele de o piatră uriașă, acoperită cu scoici, și lăsat acolo ca ființele mării să-i sfâșie carnea de pe oase. Nu era prima sentință de genul ăsta pe care o vedeam executată și trebuia să fiu atentă, altfel aș fi avut și eu parte de același sfârșit.

Restul de aer a început să-mi ardă în piept, brațele și picioarele mi s-au răcit și am lovit dalta o ultimă oară. Crusta albă și aspră a crăpat, o bucată colțuroasă din stâncă s-a desprins și am zâmbit, eliberând câteva bule printre buze. Am întins mâna și am atins bucata de pyre roșie și sticloasă care mi-a întâlnit privirea ca un ochi înroșit.

Când vederea a început să-mi fie împresurată de negru, m-am împins cu picioarele de stâncă și am înotat spre suprafață, cu plămâni urlând după aer. Peștii s-au împrăștiat în jurul meu ca un curcubeu rupt în bucăți și am scos capul deasupra apei, gâfâind. Norii se întindeau în dâre subțiri deasupra mea, dar albastrul tot mai întunecat al orizontului mi-a atras atenția. De dimineață simțisem un iz de furtună în adierea vântului. Dacă furtuna ar fi împiedicat corabia *Marigold* să ajungă în zori la insulele-barieră, ar fi trebuit să țin bucata de pyre la mine mai mult decât ar fi fost sigur. Nu aveam ascunzișuri infinite și zi de zi mă urmăreau tot mai multe priviri.

Am plutit pe spate, lăsând soarele să-mi acopere pielea cât mai mult și să mă încălzească. Deja cobora spre creasta înclinată care se înălța deasupra insulei Jeval și trebuia să mai fac pe puțin șase-șapte scufundări ca să desprind nestemata. Trebuia să ajung în capătul celălalt al recifului înainte să se întoarcă Koy după mine.

Dacă avea să se întoarcă după mine.

Încă trei-patru săptămâni și voi avea destui bani ca să-mi plătesc călătoria în Strâmtori, să-l gădesc pe Saint și să-l silesc să se țină de cuvânt. Aveam doar paisprezece ani când m-a abandonat pe insula asta infamă a tâlharilor și, de atunci, în fiecare zi m-am chinuit să adun banii de care aveam nevoie ca să plec în căutarea lui. După patru ani, mă întrebam dacă mă va recunoaște când în sfârșit fi voi bate la ușă. Dacă își va aminti ce mi-a spus în timp ce-mi grava brațul cu vârful cuțitului lui din os de balenă.

Dar tatăl meu nu era genul de om care uită.

Nici eu nu eram.

Capitolul 2

ERAU CINCI REGULI. DOAR CINCI.

Și i le-am recitat tatălui meu iar și iar când am crescut destul ca să mă pot urca pe catarge cu mama. Mă privea în lumina slabă a lumânării în cabina lui de pe *Ciocârlie*, cu o mână pe toc și cu cealaltă pe paharul verde de rachiu de pe birou.

1. Ține cuțitul la îndemână.
2. Niciodată în viața ta să nu datorezi cuiva ceva.
3. Nimic nu e gratis.
4. Întotdeauna formulează minciunile plecând de la adevăr.
5. Niciodată și sub nicio formă să nu dezvălui cine sau ce e important pentru tine.

După ce m-a abandonat pe Jeval, am respectat cu sfințenie regulile lui Saint în fiecare zi și datorită lor am supraviețuit. Măcar atâta lucru mi-a lăsat când a ridicat pânzele și a plecat, fără să privească în urmă.

Tunetele uruia deasupra noastră când ne-am apropiat de țărm, cerul se întuneca și șoaptele furtunii animau aerul. Am studiat orizontul, urmărind formele valurilor. Corabia *Marigold* era pe drum, dar, dacă urma o furtună grea, nu mai ajungea dimineață la insulele-barieră. Și, dacă nu ajungea, nu puteam să fac schimbul.

Ochii negri ai lui Koy au coborât la plasa cu scoici din poala mea. Punga cu pyre desprinsă din recif era ascunsă într-una dintre ele. Nu mai eram fata proastă de odinioară. Înțelesesem repede că, legând punga lângă unelte, așa cum făceau ceilalți dragori, îi invitam să mi-o taie de la curea. Și nu-i puteam opri. Nu mă măsuram cu ei din punct de vedere fizic, așa că, de când îmi fusese furată captura ultima oară, începusem să ascund nestematele și banii înăuntru peștilor eviscerați sau în scoici.

Am plimbat vârful degetului pe cicatricea de la încheietura mâinii, urcând de-a lungul liniilor ei ca rădăcinile unui copac, pe interiorul antebrațului, până la cot. Multă vreme, am supraviețuit pe insulă numai datorită ei. Jevalezii erau superstițioși și nimeni nu voia să se amestece cu o fată care purta un asemenea semn. La numai câteva zile după ce m-a părăsit Saint, un bătrân pe nume Fret a împrăștiat zvonul că aș fi fost blestemată de demonii mării.

Schiful a încetinit și m-am ridicat în picioare, sărind parapetul cu plasa atârnată peste umăr. Urcând pe plajă prin apă, am simțit privirea lui Koy și l-am auzit mormăind în spatele meu. Pe Jeval, fiecare om lupta pentru sine, mai puțin când era rost de câștig prin uneltiri. Și fix asta făcea Koy – uneltea.

Am pornit de-a lungul apei spre creasta muntoasă, cu privirea la versantul ei stâncos, atentă după umbra vreunei persoane care m-ar fi urmărit. În amurg, marea s-a făcut purpurie și ultimele licăriri palide de lumină au dansat pe suprafața apei până când soarele a dispărut.

Degetele mele bătucite au găsit șanțurile bine știute din bolovanul negru și m-am cățărat pe el, urcând până când spuma valurilor care se spărgeau pe partea opusă m-a împroșcat în față. Frânghia pe care o legasem de marginea râpei cobora și dispărea în apa de dedesubt.

Am luat scoica crăpată din plasă și am vârat-o sub cămașă, apoi m-am ridicat și mi-am umplut plămâni cu aer. Imediat

ce apa s-a ridicat în urma spargerii unui val, am sărit de pe culme în mare. Era tot mai întuneric, cu fiecare minut, dar m-am ținut de frânghie și am urmat-o în adânc, spre umbrele pâlcului de alge brune, ale căror fibre înalte, ca niște panglici, se ridicau de pe fundul mării în fire groase și unduitoare. Privite de dedesubt, frunzele lor erau ca un acoperiș auriu, care colora apa în nuanțe verzi.

Coboram înot și peștii țâșneau printre lujeri, iar rechinii recifului se luau după ei, vânându-și cina. Golfulețul de față era unul dintre singurele locuri unde puteam să pescuiesc, pentru că apa învolburată strica capcanele de stof folosite de ceilalți dragori. Însă coșurile-capcană pe care navigatorul tatălui meu mă învățase să le împletesc rezistau valurilor. Am înfășurat frânghia groasă în jurul pumnului și am tras, dar capcana nu s-a clintit, înghesuită de curent între stâncile de sub mine.

M-am lăsat cu picioarele pe coș și m-am proptit de piatră, încercând să-l eliberez cu lovituri de picior din locul în care zăcea pe jumătate îngropat în mâlul gros. Văzând că nu se urnește, m-am aplecat, am apucat capacul împletit cu degetele și am tras de el până când s-a rupt, izbindu-mă de stânca aspră din spate.

Un biban de mare s-a strecurat afară prin deschiderea lui înainte s-o pot acoperi și, văzând că scapă, am blestemat și vocea mi s-a risipit în apă. Înainte să poată scăpa și celălalt pește, am strâns capacul rupt la piept și am apucat bine capcana cu brațul.

Am pornit în sus de pe fundul apei, urmând frânghia până la ieșindul colțuros ascuns printre umbre. M-am folosit de daltă ca să desprind piatra pe care o fixasem cu alge și aceasta mi-a căzut în palmă, descoperind o gaură săpată în spatele ei. Înăuntru, bucățile de pyre pe care le adunasem în ultimele două săptămâni luceau ca niște cioburi de sticlă. Era unul